

hunytam a szemem. Ezt már a Hura Miska is sokallotta, megelégette semmirevaló, ok-talan képzelgésemet, és dühösen fenyegetett, elég volt a szakadatlan hazudozásból, nem csapol több habot arra a silány italra, amit itt nem átallnak sörnek nevezni, pedig csak a lóhúgy után következik. Megvontam a vállamat, most már nem is kell, kit érdekel, nálunk mindig pillanatok alatt elterjedt a hír, ha a sarki Lovacskába meghozták a pilsenit, aki ráért éppen, az úgyis nyakát szegve oda igyekezett. Azon a forró nyári napon mi is ott álltunk Gedő bácsikámmal és Dombival a tekergő hosszú sorban, tartottuk a kezünkben a háromliteres üveget, ahogyan a többiek, illetve mi, kivételes helyzetünkben, felváltva szorongathattuk, s ahelyett, hogy kényelmeskedve leültünk volna egy árnyas asztalhoz iszogatni a pohár sörünket, rámeredtünk a pulton sorakozó háromliteres (egyébként uborkás-) üvegekre. Figyeltük, hogyan lebeg a sárga italba dobott sajtadarab egészen addig, míg elveszítette eredeti színét, s mire lesüllyedt, gusztustalan medúzadarab nyulángott az üveg alján. Csöppet sem utálkoztam, időben megtanítottak arra is, hogy egy háromliteres üveget úgy lehet a legrövidebb időn belül a legkevesebb veszteséggel telecsapolni, ha egy darabka sajtra folytatjuk rá a sört. Komolyan vettük a várakozást, s amikor megtelt a következő háromliteres üveg, mindenki örült a tulajdonosa sikerének, a leghátul ácsorgók tapsoltak is. Az ott legelől mégis gyanakodva sandított jobbra-balra, nem készül-e valaki elvenni tőle a jogos adagját. Mire Dombira került a sor, ugyanolyan izgatottan viselkedett, a hóna alá kapta a kincset érő nedűt, és szaladt vele, nehogy megkaparintsák a mögötte állók, mi meg futottunk utána. Beugrottunk a Pobedába, s amikor teljes biztonságban tudtuk a szerzeményt, Dombi lepattintotta a műanyag kupakot, meghúzta a széles szájú üveget, állította, hogy utoljára kölyökkorában ivott ilyen jót, aztán továbbadta, s én élveztem, hogy játszhatok Dombi gyerekkorában. Orromban éreztem a söntés semmivel össze nem téveszthető szagát, egészen közelről legyintett meg, valami nyirkos és savanyú lé csordogált végig az arcomon, mintha a mérges Hura Miska borította volna ránk büdös viaszosvászon kötényét, mielőtt hajnalban bezárta az ivót, mert másképpen nem tudott bennünket eltüntetni, már mindenki hazatántorgott, csak mi nem tágitottunk, a nevetéstől összekuporodtunk, Dombi, Gedő bácsikám és én.

Somlyó György

VÁLASZTÁSOK

*„A vége mindennek rossz, a cigánynak is, a királynak is!”
(Bródy Sándor: REMBRANDT)*

Éppen elindulna Alig kétszáz kilométer A sztréden
A végen megint ott szivárványlik majd a balatoni éden
Egy kis nyár ebben a tavasztapogató ricsajos télben

Szülőhelye földrebocsátatásának magzatvize
Gyerekkorának felejthetetlen fanyar-édes anyaize
Vigaszul későbbi gyászaira bánataira szégyeneire

Indulna el Már összekötözve az ajtóban a málha
Ha tétova pillantása nem téved a bevetetlen ágyra
Ezt hagyja ezt a formátlan formát maga után? – ha...

Ezt ha netán az úton a keze közül kicsúszik a volán
Vagy egy másik vágódik át a tilos záróvonalán?
Ez maradjon a pályán egy formaorientált pálya nyomán?

Talán mégis inkább hevenyészve bevesse az ágyat
Hogy mégis rendben hagyja magát a világnak?
Minden perc választhatatlan választást követel magának

Indulna el De nem tud Rendetlenséget vagy Rendet?
Ez is ő Az se ő Az is ő Ez se ő Egyszerre kiderül Mindegy
Indulna Nem indul Menjen-e Ne menjen Egyszerre Mindegy

Nincs választása Ledől a vetetlen ágyra Eldöntve Mindegy

Szigliget, 02. május 10.

MÉG EGY „TOMINAK – TOMIBÓL”

Szia Szilvi

Te is Tomi

(Lám N-papa ahogy beszáll
a ringbe – mindjárt alliterál)

De megfogadom ez az utol-
só „Tominak – Tomiból”

Az egyre sűrűdőbb
időd

más diskurzust javall:

tehát: a versbeszéd legyen: *férfi a férfival!*

Milyen(ek) volt(ak) végül is a *Kőszívű ember fiai?*

Milyen lesz (legyen) – az *Ovi*

és az Általános után – a *Gimi?*

S hogy még tovább tematizáljak:

például a felnőttek „kampányát” milyennek találtad?

Civilizáltabb-e vagy nem civilizáltabb
Jobb-e vagy rosszabb
Mint ahogy az osztályban randalíroznak?
Van-e nálatok is szónokló vezér?
És klientúra tőzsér tűzér fezőr meg üzér?
Rajongók raja tüzijáték kokárda füzér?
Egyszóval robogjunk a közéleti sávon –
De ne soká, most inkább egy kicsit a priváton:
Hogy hangolod össze a gordonkát a basszusgitárral?
Vagy éppen a költészetet a muzsikával?
Látod: már nem bohóckodok síp-pal-dobbal –
Igazán komolyan megkomolyodtam –
de azért mégis szeretek verset kerekíteni neked
és egyszer elmegyek a *Görzenálba* (vagy mibe?)
(hogy megnézzek hogy gördül a deszkád kereke)

Öllelek – *Szigliget, 02. május tizenegyediké*

KI HOGY?

Schiller a romló alma illatából
Párolt ihletre lobbantó drogot
Baudelaire hasisból *Paradicsomot*
Ady váradi bodegák borából

S ki tudja még ki milyen áldomástól
Lett és lesz üdvözülve átkozott
Hogy csak *még egyszer* megrázza a sokk
Amely józanul részeggé varázsol

Téged mindig e pindaroszi *Legjobb*.
A víz a víz. A víz színe. A vízszag.
Görcsbe ránt. Kiold. Benyel. Feldob. Elfog.

Ez az örök-utolsó kétes írmag.
Találkozik az összejt és a laptop.
Nem hiszed el. Hogy vagy. Még mindig. Itt vagy.

Szigliget, 02. május 16.